

"Mijn gelovige collega's verwijten mij altijd dat..."

"DAN DENK JE TOCH VAN GODVERDOMME, DE MENSEN ZIJN AN SICH TOCH OKEE BEHALVE DIE EO GASTEN!"

Mijn gelovige collega's verwijten mij altijd dat ik niet bepaald een hoge dunk heb van mijn medemensen, maar dan zal ik U eens vertellen over die t.v. uitzending die ik pas gezien heb op een zondagochtend om negen uur van uit de Crystal Cathedral.

Daar word je van binnen helemaal warm van als Dr. Schuller begint te spreken, dan denk je van; gotverdomme, wat is dat toch goed, hè, wat zitten de mensen van nature toch prima in elkaar die daar zitten, allemaal brandschoon en net van onder de douche van daan, de derde oksel gedessin fecteed met Chanel Égoïste en keurig gekapt, die schaambos, de scheiding in het midden.

Geen zartjoekel te bekennen in die kerk dus de discussie over Zwarte Piet hoeft daar niet plats te vinden.

Over de scheiding van geesten. Black and white.

Ik moet eerlijk wezen: Ik zou nooit een negerin willen bezitten. Ze schijnen anders te ruiken uit hun tum tum, naar kokosnoot met een ritje, woestijnzand, berrie berrie en kaneel en allemaal van die paars glanzende nikkelen doppen op hun brammen te hebben die licht geven in het donker.

Als ik met Els D. in de griffermeerde kerk in ed Watergraafsmeeer zat in 1963 dacht ik altijd: In de kerkbank is het beter één mossel in de hand dan de lucht van tien als ik de kerkgangsters rook die zo vol puur natuur waren en daarom naar de koeienstal roken vanuit hun baaien onderbroek en!

Douchen was er toen nog niet zo bij die griffermeerde medemens in zwang omdat ze "natuur lijk wilden leven" waar Els D. altijd de bek vol over had.

De trutten!

Vol van enthousiasme lekker mee zingen, dat gevoel voor de ambiance ook, de bloemen, het mooie weer, de humor, die kinderlijke blijheid an sich, die van de beeldbuisdominee af spat.

In één woord geweldig!

De keerzijde van dit alles is de haat en de nijd van de buur man drie hoog achter in de Kinkerbeis te Amsterdam die een walmende Opel Kadett van zeventien jaar geleden rijdt, terwijl de man van zij (dat kanker wijf) van één hoog in een Peugeot 306 met open knalpot en rammelende versnel lingsbak van vijftien jaar geleden zich voort beweegt met rook pluimen van verbrande olie achter zich van hier tot Schin op Geul.

Weet U: dat is pas het ware leven en een lekkende pakking meer of minder maakt niets uit. Een en al brokken tragiek op wrakke balkonnetjes met kratten hoofdpijnpils onder het uitgelubberde onwelriekende zitvlak van de rotan stoel.

Ik heb daar grote compassie mee, met die onderuit gezakte opblaasbare zitzakken met lekke ventielen, maar nooit voor langer dan een minuut of zo, want het is niet die maatschappelijke klasse waarmede ik mij gaarne encanailleer of besmeur.

Men wil niet anders in die volksbuurten, anders hadden ze zich vanzelf wel in het leven gebeterd. Arme mensen zijn slechte mensen, anders waren ze niet arm en roken ze lekker.

Maar goed, zulke mensen moeten er ook zijn, al was het maar om de variatie mee aan te geven en de dranklokalen te bevolken of de geriatrische- hetzij klinieken voor geslachtsziekten, maar ook om het buro voor drugsverslaafden mee op te vullen.

Ik wil niemand hard vallen, ook niet die dozijnen aan academici en kunstariësten uit Friesland en Groningen, die gemene praatjes over mij hebben rond gestrooid of onze overburen tegen ons op stookten met leugens, want waarom zou je.

En niet iedere artiest kan wonen in een huis van dertig bij tien meter op een kavel van een hectare of zes, want verschil moet er zijn en om op een nieuw bouwkuutkaveltje te huizen zoals mijn door de onderwijsinspectie zeer gewaardeerde ex-klasgenootjes te Meppel en omstreken of de artistieke collega's, nou, nee, daar bedank ik dus voor.

En als er al eens onmin is geweest met een provinciale galeriehouder dan heeft het beslist niet aan Fred van der Wal gelegen, want welk normaal mens begint een galerie op het Friese platteland? Els B.? Pieter W.? Jeanne v.d. H.?

Kennen we die dan?

Welneén!

Die willen we helemaal niet kennen!

Waar praten we eigenlijk over?

Ik zeg 't mijn overleden grootmoeder – God hebbe haar ziel, maar dat is niet zeker- met liefde na: "Ach, kind, wat jámmer van de tijd van al die mensen met al hun mensenwensen, waarom maken zullie toch altijd weer zo'n ruzie en mat schudding met malkander, het leven is veels te kort an sich vanzelf gesproken, dat doet toch alleen maar stof op waaien op je longen en voor je het weet heb je de kanker op je ballen en nou ga ik naar de keuken een mud aardappels koken!"

Het dierbaarste wat ik bezat, mijn twee begaafde broers, ben ik aan de dood kwijt geraakt.

De een verongelukt op Ibiza, met de zilver gespoten Harley tegen de bus op, nadat ik hem de luukse edietsie van "Wal ging" van Sartre had uitgeleend, de ander dood geknuppeld door een op hol geslagen junkie die net niet op tijd zijn shotje had gezet in een Haarlems portiek, al waar hij net met een liefdesvriend aan zijn gerief aan het komen was.

Modern Times, hè!

Ik heb onze dochters toen maar mee genomen naar hun graven en ze gewezen op de noodzaak van een fatsoenlijk leven te leiden om ze vervolgens beurtelings uren lang hard op uit de Schrift laten voor lezen; Openbaringen dertien en Mattheüs 24, dat leek mij toen zó toepasselijk.

Zijn Woord is nog altijd mijn vaste grond.

That's all, folks.

De basis van het bestaan.

En verder zijn wij als mensen niet meer dan weg geworpen papier en snotlappen.

Proppen vloeipapier gedrenkt in spiritus om de kachel mee aan te maken.

Mijn ex-vriendinnen?

Monsters zonder waarde, die zichzelf maar eens regelmatig moet en gaan harsen en die plu meaus onder hun oksels eerst eens moeten fatsoeneren, want dáár ben ik niet van gediend bij het stof af nemen of

de drie oksels beffen.

In de vakanties gaan wij graag met de Porsche of op de tandem naar een derde wereldland of de Oekraïne, om die autochtone medemens en aldaar van heel dichtbij te bekijken en de slums te be zichtigen, waar je de mensen met een halve scheet en een knikker plus eens chop oner hun hol al gelukkig maakt, want de digitale video is niet voor niets mee genomen om al die blijge gezichten vast te leggen als we langs komen en vooral om ons zelf na afloop weer veel beter te voelen.

© november 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl